

© 2019 Lavinia Călina

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare.

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet

Str. Brațului nr. 20, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂLINA, LAVINIA

Ultimul avanpost / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –

– București : Herg Benet, 2018–.

4 vol.

ISBN 978-606-763-224-8

Vol. 4 : *Revoluții* – 2019.

– ISBN 978-606-763-274-3.

821.135.1

Tipărit în România

LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

VOL. 3: REVOLUȚII

TEEN FICTION
HERG BENET

2019

Pentru tata. Când vin acasă,
vreau salată de vinete și ouă umplute.

PRIMA PARTE

*The mission is before us, a coded gene inside us
A mathematic function I need, I'm monotonic
Conquering the highlife, hiding from the daylight
Sequences are feeding my killing, my correlation.*

(Amaranthe – „365“)

CAPITOLUL 1

Respiră adânc! O să fie bine!

Ba nu are cum să mai fie. Îmi simțeam inima bătând nebunește. Când am auzit prima lovitură în ușa apartamentului, am știut că timpul oferit de Eva expirase. Am strâns cu putere arma și am așteptat-o pe a doua, apoi pe a treia, apoi pe a patra, apoi au venit următoarele până ce ușa din lemn nu a mai rezistat și a cedat presiunii. Atunci am știut că e acum ori niciodată. M-am uitat în ochii celor de lângă mine și am văzut aceeași determinare. Nu mai era cale de întoarcere.

Pe podeaua holului, am auzit cu clinchet metalic, apoi sunetul făcut de fumigena aruncată de către armată. I-am pasat lui Alex una din măștile de fum și i-am făcut semn să vină cu mine. Nu aveam încredere în el, niciodată nu o să am, dar în acel moment știam sigur că ar fi făcut orice și s-ar fi aliat cu oricine numai să scape. Instinctul de supraviețuire e mai puternic decât ego-ul său.

În curând, fumul gros a ajuns și în camera în care ne adăpostisem noi. În câteva clipe, nu am mai văzut. *Trebuie să ieșim de aici*, mi-am zis și am

îndreptat arma spre prima umbră pe care am văzut-o mișcând în marea de fum. În mintea mea era un conflict nemaîntâlnit până în acel moment, da, voiam să ies de acolo, dar în același timp nu puteam apăsa trăgaciul. Cei trimiși să ne oprească erau și ei oameni, oameni care doar respectau niște ordine, oameni programați să ne reducă la tăcere, oameni la fel ca noi, probabil având familii acasă.

Cu toate astea, a fost de ajuns să vină primul glonț spre mine pentru ca implanturile din capul meu să-și intre în rol și să dispară orice emoție, orice milă, orice regret din mintea și sufletul meu. Cred că asta era singura parte bună a lor, puteai să faci lucruri oribile și să nu simți nimic în acele clipe scurte. Desigur, pe urmă efectul lor dispărea, iar tu rămâneai cu dezgustul că ai putut face așa ceva. Aveam să mă preocup mâine de asta, acum era mai important să supraviețuiesc și să mă asigur că toți cei care erau cu mine aveau să o facă.

Am tras spre ei fără a mai da curs îndoielii ce se năștea în inima mea. Nu cred că de partea cealaltă a baricadei să fi existat problema asta, nu dacă judecai după ușurința cu care lansau gloanțele spre noi. Când primul cartuș a fost epuizat, mi-am permis un moment de respiro, doar unul, știam că asta era doar primul val. Fumul alb din încăperea începea să fie deranjant chiar și cu masca pe față. Le-am făcut semn celor din spate că e timpul să mergem.

Pe scara blocului au început să se audă țipete de ajutor și câteva voci disperate. Probabil

oamenii care locuiau acolo, auzind împușcăturile, ieșiseră să vadă ce se petrecea. Nu puteam să-i ajut, puteam doar să sper că Emil nu era atât de nebun încât să fi dat ordin oamenilor săi să-i împuște pe toți cei care le stau în cale.

Nu am ajuns să fac primul pas afară din apartament că cineva mă trânti la pământ și mă lovi cu patul puștii. Evident, ploaia de gloanțe ratase pe vreunul, probabil din cauza fumului gros. Un tip mai înalt cu un cap decât mine și înarmat până în dinți mă doborî fără ca eu să realizez ce se petrecea. A ajuns să-mi mai dea vreo două lovituri până să pot riposta.

Scăpasem arma semiautomată din mână când mă lovi, dar spre norocul meu încă mai aveam pistolul la brâu. Când omul a realizat ce voiam să fac, mă mai lovi o dată cu bocancul, însă degetele mele deja strângeau cu putere arma. Am tras câteva focuri spre el, iar vreo două gloanțe îl nimeriră în picior. Din cauza durerii, uită câteva clipe de mine.

A fost timp suficient cât să sar înapoi în picioare, să-mi încolăcesc mâinile în jurul capului său și să-i întorc gâtul cu toată puterea mea. Nici măcar nu am clipit, semn că sentimentele mele de mai devreme nu mai reprezentau o piedică. Mi-am luat arma de pe jos, am reîncărcat-o și m-am poziționat în capul scării. Voiam ca de data aceasta eu să fiu prima care trage spre cei ce veneau, iar când primul om a intrat... în raza în raza mea...

— Ești bine? mă întrebă Dan ajutându-mă să mă ridic.

— Ce? am întrebat eu confuză.

— De ce dracu' n-ai tras? se răsti Alex la mine.

Încercam să procesez tot ce se petrecuse în ultimele 20 de secunde. Nu țineam minte cum ajunseseam pe jos, dar acum era clar că Alex mă trase ca să nu mă împuște cei ce veneau pe scări. Tot el a fost și cel care i-a eliminat. Nu puteam să cred că dintre toate persoanele prezente acolo el fusese cel căruia îi datoram un mulțumesc. Dan continua să mă privească îngrijorat.

— N-am nimic, l-am liniștit eu, apoi am auzit gălăgie pe scara blocului. Sunt prea mulți ca să le facem față.

— Poate sunt prea mulți pentru tine, Dia, comentă Alex și afișă un zâmbet cu subînțeles. Eu încă nu am pierdut într-un astfel de scenariu.

Știam că timpul era scurt, că oamenii Evei erau pe drum, dar nu m-am putut abține. Am trecut pe lângă Dan și cu toată forța mea l-am împins pe Alex în perete. Nici măcar nu mi-a opus rezistență, și-a menținut doar atitudinea sfidătoare. Voiam să-i sparg capul, să-i înfig un glonț exact între ochi, dar pentru moment m-am mulțumit doar să-i șterg rânjetul superior de pe față.

— Nu fi idiot, am strigat eu la el, aproape

scuipând de nervi cuvintele. Nu suntem pe terenul tău de antrenament unde tu dai ordinele, acolo unde subiecții, oricât ar fi cipul lor de nou și de avansat, se gândesc totuși de două ori înainte să tragă spre tine. Țista nu e un joc menit să-ți crească ție stima de sine. Nu ești chiar atât de bun pe cât crezi, iar cei trimiși după noi o fac la ordinul lui Emil și al Evei, nu au un scenariu pregătit din timp de consilierii tăi pupincu...

Mi-am întrerupt brusc discursul când am auzit o nouă rafală de gloanțe, de data asta se auzea de afară. Am înghițit în sec. *Eva era chiar atât de maniacă încât să ordone împușcarea civililor? De ce naiba mă mai mir? A fost în stare să ordone execuția lui Stănescu.* Am simțit un gust amar în gură, dar când venea vorba de ea nu mai știam ce să cred.

Elize ieși în urma noastră, într-o mână ținându-și arma, iar în cealaltă una din gențile pe care le adusesem cu noi. Patrik veni în spatele ei și strigă spre noi:

— Cineva trage în soldați!

— În cine? reacționează Dan.

— În oamenii trimiși de Eva, confirmă bărbatul. Crezi că E.S.C.U. a aflat unde suntem și ne-a trimis ajutoare?

— Da, sunt convins că v-a trimis, comentă Alex apoi își fixă privirea pe mine. Ce-ar fi să-mi dai drumul, ca tu și amicii tăi să aveți vreo șansă. Hm?

Nu știam despre ce naiba vorbea, dar la urma urmei a fost idea mea genială să-l las să lupte alături de noi. M-am dat un pas mai în spate, iar el a scos ceva din buzunar. Tea reacționează imediat,

realizând stupefiată că Alex avea telefonul ei.

— Data viitoare, băiețuș, spuse Alex și i-l flutură în față, ai grijă pe unde lași minunăția asta.

— De când e...

— De când ați oprit să vă luați de mâncare. M-am bucurat că ți-ai făcut griji pentru mine, Dia, și mi-ai oferit din puiul vostru, dar era mai important să dau un telefon, mai ales că răpitorii mei erau prea ocupați cu mâncatul.

— Telefonul a fost modificat ca să nu poată fi detectată locația din care e folosit, i-o reteză Tea nervoasă.

— Te rog, o dojeni Alex. Cipurile mele pot fi localizate oriunde pe glob, iar mulțumită Dianei oamenii mei știu exact unde sunt în acest moment.

— Cred că mulțumită lor ne-a găsit și Eva, comentă Dan.

Alex își înghiți cuvintele, semn că Dan avea dreptate. Trebuia să-mi fi dat seama. Cu mult timp în urmă, când cei din E.S.C.U. m-au răpit, Andrei — *nu plânge* — mi-a scos din piele un fel de cip de localizare. La fel a făcut și cu Ana, fiica lui Dan, și ea avea unul. Știam că toți subiecții au unul. În cazul în care decideau să fugă din Centrele de Formare, să poată fi găsiți. Nu mi-am imaginat că și Alex ar putea avea unul.

6A26 158.8.106.125 110011010100010101001011010

E8E0 246.204.91.142 01001100011100110

FEB11 149.184.137.71 0110011100

54%

— Crezi că după toate astea încă mai ai oameni? am întrebat eu curioasă.

— Vedem, spuse el cu o urmă de nesiguranță, apoi apelă un număr. Mergem spre acoperiș! Dia, mergi în față și vezi să nu fie probleme, stau eu să ne păzesc spatele.

— Mulțumim pentru oferta generoasă, dar tu ești ultima persoană pe care mă bazez să-mi păzească spatele, îi întoarse Dan vorba.

— Dacă mă ofeream să merg în față, ai fi zis că vreau să scap fără să vă iau și pe voi, îi răspunse Alex. Cu voi oricum o dau, nu o dau bine.

— N-avem timp de asta, i-am atras eu atenția. Stați amândoi în spate!

După ce că alții ne vânau, ne mai ciondăneam și între noi. Desigur, aveam un trecut sumbru eu și Alex, dar acum erau alte lucruri mult mai importante. Aveam să mă asigur că Alex primește ceea ce merită, însă asta pe viitor. Azi era mai important să supraviețuim. Problema era că ceilalți membri ai grupului nu vedeau lucrurile așa. Trebuia să găsim un numitor comun, și iute, altfel nu aveam nicio șansă de supraviețuire.

Am urcat la următorul etaj, sperând că nu urma să mai am surprize neplăcute, iar implanturile mele să funcționeze de data aceasta la capacitate maximă. Nu înțelegeam de ce mai devreme pierdusem câteva secunde, probabil pornise cineva pe scara blocului cuptorul cu microunde și mă bruiase.

În stânga mea o ușă se deschise brusc, iar eu am îndreptat imediat arma spre ea. O doamnă la

vreo 60 de ani rămase împietrită în capul ușii. De după rama ochelarilor, doi ochi căprui mă priveau stupefiați. Era mai micuță de statură decât mine, avea părul scurt și castaniu și era îmbrăcată într-o rochie albastră peste care purta un șort negru plin de pete de mâncare. De cum deschise doamna ușa, mirosul de fum de pe scara blocului se împleti cu cel de scorțișoară, rom și vanilie. Era o combinație ciudată. Dacă ar trebui să-mi descriu vreodată viața folosind un miros, cred că acea combinație de praf de pușcă și prăjitură era alegerea perfectă. Nu știu ce avea doamna în cup-tor, dar mirosea foarte bine.

— La naiba, am zis și am lăsat arma jos. Intrați înapoi! Orice auziți, să nu mai deschideți ușa până nu se liniștesc lucrurile. Bine?

Nu mi-a răspuns. I-a luat ceva timp să revină la realitate. A dat doar ușor din cap și mi-a ascultat sfatul. Nu cred că m-a recunoscut, cred că șocul avut în momentul în care am îndreptat arma spre ea a fost suficient cât să o dea peste cap.

În spatele nostru am auzit câteva împușcături, dar Elize îmi făcu semn că toată lumea era bine, așa că am urcat la ultimul etaj. Nu îmi era clar care era planul lui Alex sau de ce naiba ascultam de el, dar, la drept vorbind, și mi-e foarte greu să recunosc asta, el era mai bun ca mine când venea vorba de planuri, tactici și surprize. Așa că, în lipsă de altceva, am mers pe mâna lui. M-am oprit sub scara ce ducea spre acoperișul blocului.

— E închis, am spus eu.

— Se rezolvă, zise Patrik și scoase din rucsacul

lui un mic dispozitiv.

Se urcă pe scară și îl plantă pe ușa din tavan care ducea spre ieșire. Îl armă, iar pe partea stângă a dispozitivului începu să pâlăie un mic bec roșu.

— 15 secunde, ne spuse el, apoi ne făcu semn să ducem mâinile la urechi.

I-am urmat toți sfatul și ne-am dat din raza lui de acțiune, astfel încât reziduurile ușii să nu ne lovească. Când timpul a expirat, ușa metalică din capătul scării s-a făcut țândări. Explozia nu a fost atât de puternică pe cât mă așteptam, dar sunetul amplificat de zidurile de beton ale blocului a fost groaznic. Chiar dacă îmi acoperisem urechile, tot am avut senzația că surzisem. Câteva clipe, un țuiut puternic a fost singurul lucru pe care l-am putut auzi. Trebuia să mă dez... dez ... dezmeticesc.

Simțeam că îmi sângerează timpanele. Cu toate astea, am fost prima care am urcat pe scară spre ieșire. Lumea conta pe mine, nu puteam să-i dezamăgesc. Am lovit ușa, sau ce mai rămăsese din ea, pentru a o deschide pe partea cealaltă și a ne putea face loc. De cum am ieșit la suprafață, am văzut luminile mașinilor armatei parcate în fața blocului. *Deci Emil nu preluase chiar controlul absolut al armatei, doar al subiecților infiltrați în ea. Subiecți care fac cât zece soldați normali. Grozav, iar sunt de parte care nu are nicio șansă de-a câștiga.*

Nu am îndrăznit să mă apropiu de marginea blocului ca să văd mai exact numărul lor sau cine cu cine se bătea. Puteam să bag mâna în foc că nu tă-băra noastră câștiga. Pe cer am văzut luminile unui

elicopter ce se apropia de locul unde eram noi.

M-am întors spre Alex, care ținea telefonul la ureche, dar mi-a făcut sem din cap că nu era cel pe care-l aștepta el. Nu mi-a trebuit o invitație specială. Am îndreptat arma și am început să trag. La câteva secunde, a venit de sus și prima rafală de gloanțe. Nu aveam unde să ne ascundem, acoperișul era plat, doar într-o parte erau câteva antene parabolice vechi și ruginite.

Le-am făcut semn să nu iasă, deși eram conștientă că nici acolo nu puteau să rămână, cât timp reușea Dan și Alex să-i împiedice pe subiecți să înainteze. Am încercat să merg și eu înapoi spre intrare, dar rafala de gloanțe venită de sus m-a împiedicat. Nu aveam altă opțiune decât să mă ascund după acele antene vechi.

De ce ne adusese Alex aici? Măcar pe scara blocului mai aveai pe unde să te ascunzi, un zid, o ușă, ceva. Eram prea expuși. Am încercat să trag din nou spre elicopter, dar nu aveam o poziție bună. Reflectoarele montate pe aparatul de zbor s-au îndreptat spre zona unde eram ascunsă eu. Când a început să tragă din nou, mi-am dat seama că tinichelele alea vechi nu aveau cum să-mi ofere prea multă protecție.

Gloanțele treceau prin ele, iar singurul meu noroc fusese poziția în care era elicopterul. Cel care trăgea a făcut o mică pauză, realizând că ieșeam din raza lui de acțiune, dar nu am putut să mă bucur de momentul de liniște. Știam ce aveau să facă, aveau să întoarcă, iar atunci nu mai aveau cum să scap. Din cadrul ușii, Alex a tras și

el câteva rafale, însă fără prea mare efect. Cei ce mă luaseră în vizor nu aveau să-și schimbe planul. Aliajul care îi proteja pe oamenii din cabină abia dacă se zgăriase. Nu aveam cum să-l doborâm.

Un glonț se împlântă în antena parabolică de lângă mine, cred că a zburat la o distanță de câțiva centimetri de fața mea. Mi-am ridicat privirea și am văzut câțiva soldați pe acoperișul blocului paralel cu noi. M-am pus pe burtă și am sperat ca bordura care delimita acoperișul să îmi ofere puțină protecție. Într-adevăr, ieșeam din raza lor vizuală, doar că poziția aceea mă expunea groaznic focului tras din elicopter. Nu știam ce să mai fac; dacă stăteam pe loc, aveau să mă vadă cei de deasupra; dacă mă ridicam, aveau să fiu doborâtă din lateral.

Chiar când credeam că nu mai am nicio scăpare, pe cer s-a auzit un alt motor de aeronavă. Am ridicat puțin capul și am văzut la orizont două MIG-uri venind în viteză. Unul dintre ele lansă o rachetă spre elicopterul de deasupra mea. Nu am ajuns să clilesc, totul s-a petrecut mult prea repede. Un sunet puternic, lumina orbitoare și fumul gros au fost primele lucruri ce mi-au indicat că totuși mai aveam o șansă în noaptea aceea.

Cerul s-a luminat la impact, aeronava luând instantaneu foc. Bucăți din ea au fost proiectate în toate direcțiile. M-am rostogolit pe o parte, încercând să le evit, dar nu am îndrăznit încă să mă ridic, neștiind dacă soldații de pe blocul celălalt încă mai erau în picioare. Elicopterul s-a prăbușit în parcare dintre blocuri. Speram doar ca